

[Udenrigsministeren]

ninger at have bortvejret enhver tvivl om, at forsvarsministerens godkendelse af DPC-communiqueet skulle indebære et brud med folketingets dagsordener, men det er i øvrigt et emne, vi om fornødent kan tage op igen i det udenrigspolitiske nævn.

Så vil jeg også gerne slå fast, at det må bero på en misforståelse, at Danmark på DPC-mødet skulle have tilsluttet sig en kritik af den hollandske regerings beslutning om at reducere sine nukleare opgaver. Der var ingen omtale af denne beslutning i communiqueet fra NATO-forsvarsministermødet nu her den 3. december 1985. Det er rigtigt, at NATOs generalsekretær har sendt et brev til den hollandske regering, hvori der gives udtryk for betænkeligheder ved den hollandske beslutning om at reducere landets nukleare opgaver. Det er klart, at det brev har været diskuteret i NATO, før brevet blev afsendt, og herom kan jeg oplyse, at i den forbindelse gav den danske NATO-ambassadør for sin del helt klart udtryk for danske forbehold, og også Holland, der naturligvis deltog i de forudgående drøftelser i NATO, altså før dette brev blev sendt af sted, vil jo dermed være bekendt med den danske holdning i denne sag. Jeg håber også, at dette punkt hermed skulle være afklaret, sådan at forsvarsministeren kan vende tilbage til et fredeligt og roligt udenrigspolitisk nævn, når han skal gøre rede for, hvad der er foregået om disse spørgsmål.

Dernæst vil jeg gerne kommentere de dagsordensforslag, der er fremsat. Det, der er fremsat af VS og SF, behøver vist ikke mange ord. Jeg tror, at det er klart for enhver, at vi ikke synes, at det er særlig rimeligt eller sammenhængende, endsige i overensstemmelse med kendsgerningerne. Men om det, hr. Lasse Budtz har fremsat, må jeg sige, at efter regeringens opfattelse er det ikke et positivt bidrag til bestræbelserne for at nå frem til en international aftale om ikke-førstegangsbred brug af atomvåben.

Som jeg meget indgående forklarede i min redegørelse, er der to nødvendige forudsætninger for, at et resolutionsforslag om dette spørgsmål meningsfyldt kan fremlægges af Danmark. Det vil jeg godt uddybe. Den første forudsætning er, at problemet bliver betragtet i sin sammenhæng, og det er en sammenhæng, som omfatter ikke bare det nukleare område, men hele problemet om styrke-

balancen i Europa mellem NATO og Warszawapagten. Fremfor alt for Danmark, der jo er medlem af NATO, kan problemet ikke med rimelighed blive betragtet eller behandlet uden for alliancesammenhæng. Det er noget, som først og fremmest må tages op og drøftes med vores partnere, for uden deres tilslutning kan de forhandlinger, som dagsordensforslaget lægger op til, slet ikke komme i gang. Det at lægge op til noget, som vi på forhånd ved ender med at blive en dansk enegang – det er det, man gør, sådan som forslaget er formuleret – er vel, kunne man sige, det klareste tænkelige brud på den solidaritet, som er forudsætningen for, at Danmarks medlemskab af NATO har indhold.

Det var den ene forudsætning. At se det også i sammenhæng med spørgsmålet om den konventionelle balance i Europa er et synspunkt, som jeg har noteret mig man i socialdemokratiet er ganske enig i.

Den anden forudsætning er, at der finder en omhyggelig drøftelse sted inden for ens egen gruppe i FN, før der bliver fremsat et resolutionsforslag. Man kan ikke regne med, at ens initiativer i verdensorganisationen bliver taget alvorligt, hvis de bliver lanceret, uden at man på forhånd har foretaget sådan en konsultation, og jeg kan endda gå videre og sige, uden at en sådan konsultation har vist, at initiativerne har den tilstrækkelige støtte, der alene kan give dem tilstrækkelig vægt.

Så jeg må sige om forslaget, som det foreligger, at det ikke blot repræsenterer en skærpeelse af 3. maj-dagsordenen, der jo ikke har forudset den slags isolerede meddelelser eller initiativer, men efter regeringens opfattelse også arbejder imod den aftale, der jo netop skal tilstræbes. Det gør det, fordi det ser bort fra nødvendigheden af et tilstrækkelig solidt grundlag, så derfor må regeringen kraftigt advare imod dette dagsordensforslag.

Så vil jeg også godt komme med en lidt mere politisk bemærkning om det, fordi det også er dansk indenrigspolitik, vi diskuterer her. Jeg er lidt forundret over, at hr. Lasse Budtz' dagsordensforslag har fået den udformning, det har fået, for jeg havde ærlig talt håbet, at socialdemokratiet her i dag i højere grad havde levet op til de signaler, der er givet om, at man tilstræbte bred enighed om et velforberedt initiativ i FN. Senest er det signaler, der er blevet udsendt af social-